

Arrest

nr. 221 790 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. PLAS
Uitbreidingstraat 2
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat E. PLAS en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2018 diende verzoekster een verzoek in tot internationale bescherming.

Verzoekster begaf zich echter niet naar het juiste adres voor het interview, waarna de gemachtigde op 3 januari 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen signaleerde dat verzoekster geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 3 januari 2019 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : R.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...)1983

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: [alias]

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota op dat verzoekster zich op het grondgebied bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum en zich dus bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde geen beoordelingsruimte heeft en bijgevolg wel een bevel om het grondgebied te verlaten moet nemen.

Ter terechtzitting hiernaar gevraagd doet verweerder echter afstand van deze exceptie van onontvankelijkheid omwille van een gebonden bevoegdheid, zodat hierover geen uitspraak meer moet worden gedaan.

De ontvankelijkheid van het beroep wordt aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het motiverings-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Doordat, de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met de relatie van verzoekster met dhr. D.S.;

Terwijl, eerste middelonderdeel, de relatie van verzoekster met haar verloofde wordt beschermd op grond van art. 8 EVRM en art. 12 EVRM; Dat de bestreden beslissing een manifeste schending inhoudt van deze bepalingen;

Overwegende dat art. 8 EVRM het gezins- en familieleven beschermt; Dat art. 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het begrip gezins- en familieleven autonoom dient te worden geïnterpreteerd, los van de betekenis die hieraan zou worden verleend in de nationale wetgeving; Dat ook romantische relaties tussen volwassen personen onder het familieleven vallen; Dat er uiteraard sprake is van een familieleven wanneer twee personen gehuwd zijn; Dat in dat geval de relaties worden vermoed voldoende hecht te zijn; Dat het daarbij niet vereist is dat het huwelijk geldig is gesloten (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Balkandali en Cabales v. Verenigd Koninkrijk);

Dat familieleven in de zin van art. 8 EVRM ook kan bestaan zonder dat de partners gehuwd zijn; Dat het kan volstaan dat de personen samenwonen; Dat het EHRM reeds oordeelde (EHRM 27 oktober 1994, Kroon v. Nederland, § 30):

“In any case, the Court recalls that the notion of “family life” in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships and may encompass other de facto “family ties” where parties are living together outside marriage. Although, as a rule, living together may be a requirement for such a relationship, exceptionally other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto “family ties”

Vrij vertaald:

“In ieder geval, het Hof herinnert er aan dat het begrip ‘familieleven’ in artikel 8 niet alleen beperkt is tot op huwelijk gebaseerde relaties en dat dit begrip dus ook betrekking kan hebben op de facto familie banden, waar personen samenleven buiten een huwelijk. Hoewel, als regel, samenleven een vereiste kan zijn voor zulke relatie, is het ook mogelijk om aan de hand van andere elementen aan te tonen dat de relatie voldoende inhoud heeft om de facto een “gezinsleven” te creëren”

Dat art. 8 EVRM uiteraard een belangrijke rol speelt in migratiezaken wanneer één van de partners het land dreigt uitgezet te worden;

Dat art. 12 EVRM luidt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen.”;

Dat verzoekster aldus ook het recht heeft om te huwen en een gezin te stichten; Dat dit recht niet onrechtmatig mag worden beknót;

Overwegende dat in casu verzoekster verloofd is met de houder van een F-kaart; Dat deze persoon rechtsgeldig op het Belgisch grondgebied verblijft; Dat zij hun huwelijk hebben gepland in mei 2019; Dat zij thans zijn ingeschreven in de wachtlijst van de gemeente (stuk 7); Dat alleen al om deze reden zij het bewijs van een duurzame relatie leveren;

Dat verzoekster tevens samenwoont met haar verloofde in hun woning te Edegem (stuk 6); Dat verzoekster ook voor de procedure bij verwerende partij daar haar keuze van woonplaats heeft gedaan; Dat verzoekster tevens verschillende foto's voorlegt van verschillende reizen die zij heeft gemaakt met haar verloofde alsook van verscheidene familie etentjes (stuk 5); Dat het aldus niet kan worden betwist dat verzoekster een duurzame relatie heeft met een persoon die gemachtigd is om op het Belgisch grondgebied te verblijven; Dat het gaat om een relatie die onder het beschermingsgebied van art. 8 EVRM valt;

Dat middels de bestreden beslissing verzoekster het land dient te verlaten; Dat de bestreden beslissing rechtstreeks afbreuk doet aan verzoekster haar relatie; Dat verzoekster immers dreigt het contact te

verliezen met haar verloofde; Dat hierdoor de relatie van verzoekster en haar verloofde ernstig in het gedrang komt; Dat uiteraard haar verloofde niet in staat is om mee te verhuizen met verzoekster; Dat haar verloofde hier zijn leven heeft opgebouwd en wenst dat verzoekster daar mee deel van uitmaakt; Dat daarnaast ook niet kan worden geargumenteed dat verzoekster zomaar om het even zou kunnen terugkeren; Dat vooreerst verzoekster bij terugkeer zal moeten aantonen dat zij een duurzame relatie heeft met haar verloofde; Dat naar alle waarschijnlijkheid door verwerende partij zal worden geargumenteed dat dit niet het geval is, nu verzoekster ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt gescheiden van haar verloofde; Dat een nieuwe verblijfsaanvraag door het bevel thans ernstig wordt bemoeilijkt dan wel onmogelijk wordt gemaakt;

Dat daarnaast ook rekening moet worden gehouden met de feitelijke toestand van verzoekster en haar echtgenote; Dat verzoekster niet beschikt over de financiële middelen om een nieuwe verblijfsaanvraag te doorlopen; Dat verzoekster immers pro-deo bijstand geniet (stuk 2); Dat zij tevens niet beschikt over de nodige financiële middelen om een terugreis naar België te betalen; Dat door het bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster haar mogelijkheid om te huwen en te verloven derhalve onevenredig wordt beperkt; Dat derhalve de bestreden beslissing art. 8 EVRM schendt;

Dat het tevens voor verzoekster praktisch onmogelijk wordt gemaakt om te huwen met haar verloofde; Dat er bijgevolg een schending voorligt van art. 12 EVRM;

En terwijl, tweede middelonderdeel, de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het gezinsleven van verzoekster;

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen oplegt aan de overheid dat alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat artikel 3 van diezelfde wet daaraan toevoegt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moeten zijn;

Dat het motiveringsbeginsel enerzijds inhoudt dat de motieven van een administratieve beslissing naar behoren moeten verwoord worden in het besluit (formele motivering) en anderzijds dat dat de motivering afdoende moet zijn, d.w.z. duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door stukken van het administratief dossier (materiële motivering) (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 141-142, nr. 193);

Dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 175, nr. 235);

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de overheid zich moet gedragen als een normaal, voorzichtige en redelijk handelende overheid, waarbij administratieve beslissingen gebaseerd zijn op een correct onderzoek van de zaak en op een adequate feitenvinding (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 105 e.v.);

Overwegende dat de verwijderingsmaatregel in beginsel een facultatief karakter heeft; Dat voor de vreemdeling een verwijderingsmaatregel kan worden genomen maar dat verwerende partij daar op geen enkel moment toe verplicht is; Dat dit uitdrukkelijk blijkt uit art. 7 Vw.:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen"

(eigen nadruk)

Dat wanneer de overheid zich beroept op een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, er een verstrengde motiveringsplicht op verwerende partij rust (RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556, stad Brugge);

Dat Uw Raad reeds oordeelde dat het bevel tot uitwijzing van een vrouw die op het punt stond te trouwen met een Nederlandse onderdaan die verblijft op Belgisch grondgebied, geschorst diende te worden nu er klaarblijkelijk geen rekening werd gehouden met de huwelijksintenties van de verzoekende partij (RvV 27 februari 2013, nr. 98.002, X);

Overwegende dat in casu de bestreden beslissing enorm karig is 'gemotiveerd'; Dat louter en alleen wordt verwezen naar art. 7, eerste lid, 1° Vw.; Dat het duidelijk gaat om een loutere stijlformule, waarbij er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de werkelijke feitelijke situatie van verzoekster; Dat verwerende partij nochtans op de hoogte zou moeten zijn van de motieven van de aanvraag van verzoekster en het feit dat zij samenwoont met haar verloofde; Dat aldus de bestreden beslissing diende te motiveren waarom het verantwoord zou zijn om verzoekster van haar verloofde te scheiden, terwijl zij reeds in mei hun trouw hebben gepland; Dat er rekening moest worden gehouden met het recht op gezins- en familieleven van verzoekster en haar verloofde zoals beschermd door art. 8 EVRM; Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt;

Dat zelfs indien verwerende partij beweert niet op de hoogte te zijn van het gezinsleven van verzoekster, zij alsnog verplicht is om een onderzoek te doen naar de feiten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen; Dat van een normaal zorgvuldige overheid immers kan worden verwacht dat zij haar beslissing neemt op basis van een onderzoek naar alle relevante feiten; Dat dit klaarblijkelijk niet is gebeurd; Dat indien verwerende partij dit wel had gedaan, zij had moeten inzien dat verzoekster een duurzame relatie heeft met een persoon die gemachtigd is om op het Belgisch grondgebied te verblijven; Dat verzoekster immers is ingeschreven op de huwelijkswachtlister van de gemeente Edegem; Dat zij tevens geregistreerd is op hetzelfde adres van haar verloofde; Dat aldus de bestreden beslissing ingaat tegen de zorgvuldigheidsplicht;

Zodat, het eerste middel gegrond is in al haar onderdelen."

Verzoekster stelt onder meer dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Zij meent immers dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening heeft gehouden met haar duurzame relatie met de heer D.S., die over een verblijfsrecht beschikt in België, en met wie zij samenwoont en verloofd is en met wie zij wenst te huwen.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM werpt verweerder in de nota met opmerkingen op dat het onderzoek naar een schending van dit artikel pas dient te gebeuren op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen uitgevoerd wordt, en niet op het moment van het uitreiken ervan, zodat het middel op dit vlak voorbarig is. Verder werpt verweerder op dat artikel 8 van het EVRM alleen nauwe banden van bloedverwantschap beschermt en dus in essentie beperkt is tot minderjarige kinderen en hun ouders, en dat relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder aanvullende elementen van afhankelijkheid, wat in casu niet het geval is. Bovendien meent verweerder dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van de relatie van verzoekster met de heer D.S., zodat hij ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten slotte wijst verweerder er nog op, in het kader van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat verzoekster op het grondgebied verbleef zonder geldig paspoort en visum zodat zij niet kon negeren dat haar gezinsleven precair was, dat verzoekster niet aantoonde het voorgehouden gezinsleven niet elders te kunnen leiden, en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en geen enkel recht inhoudt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De Raad volgt dan ook het sterk verouderde standpunt niet van verweerder waar hij in de nota op algemene wijze stelt dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Dit houdt immers een negatie in van het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en een hogere rechtsnorm uitmaakt.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, blijkt niet uit de rechtspraak van het EHRM dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM alleen betrekking zou hebben op nauwe banden van bloedverwantschap beperkt tot de band tussen minderjarige kinderen en ouders, waarbij relaties tussen volwassen slechts van deze bescherming zouden genieten wanneer aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale affectieve banden worden aangetoond. Zo blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat ook een beschermingswaardige gezinsband tussen echtgenoten wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21). Ook relaties die niet gebaseerd zijn op het huwelijk maar een "de facto-vorm" aannemen, kunnen volgens het Hof binnen het begrip "gezinsleven" vallen. Er dient evenwel sprake te zijn van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Daarbij kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren zoals de duur van de relatie, een eventuele samenwoning en de vraag of de betrokken partners een engagement t.a.v. elkaar hebben aangetoond door het krijgen van kinderen of op een andere wijze (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 63; EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, *Al-Nashif v. Bulgarije*, par. 112 EHRM 18 december 1986, nr. 9697/12, *Johnston v. Ierland*, par. 56; EHRM 3 april 2012, nr. 42857/05, *Van der Heijden v. Nederland*, par. 50). Waar verweerder lijkt te suggereren dat de relatie van verzoekster met haar partner D.S., met wie zij samenwoont en met wie zij wenst te huwen, om die reden niet als een beschermingswaardig gezinsleven kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan hij niet worden gevolgd. De Raad erkent in lijn met de rechtspraak van het EHRM wel de bijkomende vereiste van afhankelijkheid bij andere familiërelaties zoals tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige broers en zussen of andere familiële relaties tussen meerderjarigen buiten een

koppelrelatie. Verzoekster en haar partner dienen derhalve als een beschermingswaardige relatie beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verweerder in de nota suggereert dat de gemachtigde voordat de bestreden beslissing werd genomen niet op de hoogte was van de duurzame relatie tussen verzoekster en de heer D.S. en van hun voornemen om te huwen, kan de Raad niet volgen, nu het tegengestelde blijkt uit het administratief dossier. Zo bevindt zich in het dossier een e-mail van 25 oktober 2018 van de balie burgerzaken van de gemeente Edegem aan de dienst "schijnrelaties" waarbij de meldingsfiche werd gevoegd van het voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en de heer D.S., daarnaast nog een e-mail van 12 november 2018 van de balie burgerzaken Edegem aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster zich met de heer S.D. had aangemeld om ondertrouw te doen op 24 oktober 2018 en een e-mail van 23 november 2018 van de balie burgerzaken van de gemeente Edegem aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin wordt aangegeven dat verzoekster op 3 december (2018) een afspraak heeft om een huwelijksaangifte te doen. Verweerder kan nu dan ook niet ontkennen in de nota dat de gemachtigde er bij het nemen van de bestreden beslissing van op de hoogte was, of dit ten minste hoorde te zijn na nazicht van het administratief dossier, dat verzoekster en de heer D.S. een relatie hebben, op hetzelfde adres wonen en wensen te huwen.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of de gemachtigde is overgegaan tot het maken van een belangenafweging, ofwel in de bestreden beslissing ofwel blijkend uit een stuk in het administratief dossier. Het blijkt niet uit de bestreden beslissing, waarin met geen enkel woord over artikel 8 van het EVRM of over verzoeksters gezinsleven wordt gemotiveerd, dat de gemachtigde deze belangenafweging zoals vereist door artikel 8 van het EVRM heeft uitgevoerd. Evenmin bevat het administratief dossier enig spoor van een dergelijke belangenafweging. De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door in het licht van verzoeksters gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM een belangenafweging te maken en daarbij rekening te houden met alle relevante elementen van het dossier.

Verzoekster merkt terecht op dat de bestreden beslissing enorm karig is 'gemotiveerd', dat louter en alleen wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat het duidelijk gaat om een loutere stijlformule, waarbij er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de verlovings van verzoekster. Ook uit het administratief dossier blijkt dit niet.

Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de gemachtigde (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Dit leidt tot de vaststelling dat in die mate artikel 8 van het EVRM is geschonden.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder terecht op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Zoals verweerder erkent moet in een situatie van eerste toelating, zoals in casu, volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Supra heeft de Raad vastgesteld dat die belangenafweging niet is gebeurd. Verweerder wijst er in de nota met opmerkingen nog op dat verzoekster niet kon negeren dat haar gezinsleven precair was, dat zij niet aantoonde het voorgehouden gezinsleven niet elders te kunnen leiden, en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en geen enkel recht inhoudt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven. De Raad merkt echter op dat verweerder met deze a posteriori motivering, waarin hij weliswaar verscheidene elementen aanhaalt die relevant kunnen zijn bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, echter niet kan verhelpen dat nergens uit blijkt dat de gemachtigde een dergelijke belangenafweging heeft gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er eveneens op dat, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt op grond van verouderde rechtspraak, reeds op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen een individueel onderzoek noodzakelijk is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt immers duidelijk uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Het blijkt eveneens uit de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, bepaling waarop de bestreden beslissing is gestoeld, aangezien dit artikel begint met *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, ...”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt vastgesteld. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, moeten deze niet worden onderzocht.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 3 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES